

לכב' חבר הכנסת משה שרת,
עם עובד.

Doc 1834

תולדות

משה שרת היקר, -

בעודך עורך מסע קצר בקצוי-מערב הייתי נהון
 לפרוך-שבמזרח. השתייה עמדי מן הצד עד שנחפתי לקראו
 ברציפות ובעיון כראוי לו ואכן יצא הפסד-האחור בשכר ההנאה
 המלאה והנכונה. קבל נא, איפוא, עכשו את הודתו של קורא
 שתואבבר ביום אחד מאלפים. תבור רב-הנזפה ורב-התעמקות
 יצא מהח ירך, תבור שנכתב חוץ כדי הנזעה מהירה ובלתי-
 פוסקה וחוף כדי שפסג של שפעוה נוספים ושפעוה אדם ועם זאת
 ראינו מפורטה וחדה והגזוה גם מפרידה ומפעימה את הפרטים
 וגם פאתה ומכלימה את הקוים הכוללים. נוסף על מראוה-ארץ
 ומראוה-אדם של אוהו עולם זר וגדול שאהה מצייר נחשפוח
 במבורך גם זירוהיו הפוליים וואף את הרובד הזה עלה בדרך
 להאר האור מלא היותו והריפוח, וכך יוצא שהמסערים בין הרבדים
 השונים שבספר - הרובד האנושי והרובד המדיני, הם מעברים
 טבעיים ומחקבלים על הלב, לדעה זה אחד הישגיו החשובים של
 הספר. יסוד הדין-והשבון הרשמי שלו - והרי המשימה המדינית
 אשר לשמה יצאה למסע זה היא סוף-סוף עיקרו ועליו-הראשונה -
 מחמוגה לתפליא בכל שאר יסודותיו ואין הם פוגמים זה בזה ואינם
 נופלים זה מערבו של זה. אוהה פלאסטיה הריפה שבחאור הנוספים
 וההמוניים (אני נוסל מכל הבא ביד - אם את האור המקדש המודי
 על כל הרוחש והמחרחש בו ואם את האור הכביש הניפאלי על השפעה
 הנותרה בו ואם את השורות על הלילה לרגלי ההימלאים לאור הכוכבים)
 אינה מחמוגה גם בספור הפגישות הרשמיות הנעשות מלאוה מהח וענין
 מחוץ כמה מהן נשקפות דמויות אנשים זרים ומזפלאים הנחרתים בזכרון.
 ובחוף כל אלה ומבעד לכל אלה - רגש הזקרה והערצה
 עולה בלבנו של הקורא לנוכה אוהו קרב-יחיד רצוף ודרוך שערכה, במשך
 כל אוהו מסע, בחוף עולם רחוק ונכרי שנקלעה לחוכו בזמן הפחות
 נוח לכך. אכן צדקה נעשהה לישראל שדוקא באוהם ימים נמצאה אתה
 שם. כמין רגש של צופה-בהחרוה אוסף את קוראך למראה בחוף המזהיר
 ותחד הממודד עם גאוה רבה של איבות ואי-הבנה וזרות.

אדם נא את חודתי וברכה